

GRECSÓ KRISZTIÁN

Balázsolás

„Te ismered a penge élet, vér ízét,
a megfeszített perceket,
a szakadt légcső görcseit, s a fulladás
csatáját és rémületét.”

Babits Mihály

Rekedten rimánkodom, csak vegyél észre.
Kisgyerekként rajongva féltem az Istent,
Márton nagyapám és Juszti mamám
Házában a hit hatalmas volt,
Tágas és sérthetetlen,
Mint a sistergő láthatár.
Velünk lakott másfél szűk szobán,
Ahogy Pisti bátyám, Zsuzsa néném,
Velem várta a buktát hajnalban a Teremtő –
És erről neked tudnod kellett.
Hiszen naiv révülettel néztem
Jézus és Mária délceg agyagszobra közül
A tartózkodó semmibe,
Mint két ág között pislákoló őzike.
És bár sosem *ejtettük ki* a neved,
Anyám hittel járt velem
A nővérek sajnálatába haza,
„Milyen beteges kisfiú”,
A te öntudatlan hiteddel,
És lehet-e méltóbban dicsőíteni valakit,
Mint nem tudni róla, hogy van,
Mégis érezni a hiányát,
Remélni, hogy abba a sűrű űrbe,
Végleges vákuumba,
Hegesztetett hiátusba
Teremtetett szent.
Van ott valaki.
Hát ott vagy-e tényleg, Szent Balázs?
Ne a hatvanöt kevély férfit nézd,

Kik magukat mérték hozzád,
Mégfúltak, hiba lenne törődni őket,
Méltatlanok maradék időmre.
Ne hallgasd a fenevadak sírását,
A karmok nyöszörgését,
Nekik majd ad az élet,
Még övük a paradicsom.
De az én édesanyám, hallgasd,
Úgy sír, ahogy akkor,
Ahogy majd' negyven éve
A szentesi kórház gyermekosztályán
A bárányhimlőtől lázas fia
Mellett tanult sírni.
És mióta megvágták a nyakam,
Mérget töltöttek belém,
Megégttem és elfelejtettem nyelni,
Hozzád zokog szakadatlan,
Hogy tél közepén, Balázs-napon
Amikor megjön az első emer-lelet,
Amikor kiderül, ima volt-e mégis
Ez a tengernyi szenvedés,
Mi ugyan a te kínjaidhoz nem mérhető,
De már megbocsáss,
A te erődet és hitedet sem adták hozzá,
Hogy kímélj meg neki,
Óvj meg az anyámnak,
Hadd lehessen egykor volt szép,
Ödémás, égett arcú szerető fia.